

Elöljáróban

A csodákról

Blaise Pascal, a francia filozófus és matematikus gondolatát idézzük: *„A csodában elegendő világgosság van azoknak, akik hinni akarnak, és elég homály azoknak, akik nem”*. A csoda meghatározása a következő: *„A csoda természetes jelenség, amelynek sebessége, kiterjedése és előfordulása meghaladja a természet erejét, de nem törli annak törvényeit.”*

A csoda pillanatától fogva felmerül bennünk a csoda eredetének és jelentésének a kérdése.

A csoda eredetére az úgynevezett *tudományos eljárás* igyekszik magyarázatot adni a kauzalitás elve alapján, vagyis a jelenség ok-okozati törvényével a csoda megvalósulása előtt, alatt és után.

Ezt az eljárást követi például a gyógyulások eseteinek hitelesítésekor Lourdes-ban az Orvosi Hitelesítő Hivatal (Bureau Médical de Lourdes), valamint a Nemzetközi Orvosi Bizottság (Comité Médical International de Lourdes, CMIL). Az említett intézetek analitikus orvosi vizsgálatainak kö-

vetkezetességét alátámasztják a hivatalos statisztikák: Lourdes-ban a több mint hatezer bejegyzett csodából a mai napig hivatalosan mindössze hatvanhat rendkívüli gyógyulást ítétek „megmagyarázhatatlannak” (J. P. Bély). Tehát e „megmagyarázhatatlan” esetek eredetének a vizsgálatával a tudomány nem foglalkozik. Természetesen nem is a tudományos szakterületek feladata az egyes események természetfölötti eredetének kutatása.

A csodák jelentősége szorosan összefügg a hivatalosan elismert esetek számával, de más számos feljegyzett vagy egyáltalán nem jelentett csodával is. A valóság az, hogy a külsőleg látható változások belső változásokat is elindítanak, vagyis lelki felépülést vagy a szív gyógyulását okozzák. Ezért gyakran előfordul, hogy ha valaki részese vagy szemlélője lesz egy csodának, az a kegyelemmel való találkozássá válik számára. Ez történt például Alexis Carrel (1873–1944) világhírű sebészprofesszorral, akinek orvostudományi munkásságát Nobel-díjjal ismerték el. Carrel hitetlenül és kételkedve kísért el egy halálos beteg asszonyt Lourdes-ba, aki valóban a szeme láttára gyógyult meg, egyik pillanatról a másikra, és ez gyökeresen megváltoztatta a professzor életfelfogását.

Jézus azért tett csodákat, hogy igazolja saját isteni küldetését, és megmutassa: elközelgett az Isten országa. A szeretet Istene mindent megtesz,

hogy felhívja magára a figyelmet, és szeretetét jelek által is kifejezze.

Ilyen értelemben a csodának mint rendkívüli jelenségnek a célját és értelmét teológiailag és kanonikusan vizsgálják a vatikáni Orvosi Hivattal (Consulta Medica) együttműködve.

A jóakarató ember a csodában Isten pozitív beavatkozását ismeri fel, s lelki jelentőséget tulajdonít neki. Aki viszont nem hisz és nem ismeri el Isten létét, az nem vesz tudomást a csodákról sem.

A csodás éremről szóló könyv Szűz Mária számos, kegyelemre vonatkozó ígéretére hívja fel az olvasók figyelmét, s a csodákról szóló történetekben láthatjuk, miként teljesítette az ígéreteit. Szükségünk van a csodákra, Isten szeretetének érintésére lelki, érzelmi, társadalmi és házaseletünk gyógyulásához.

Peter J. Matuska

Tanúságtételek gyógyulásokról

Látogatás Braziliából

1995 januárjában az Irgalmas Nővérek kolostorának főnöknője váratlan telefonhívást kapott: Recife (Brazília) érseke értesítette, hogy bizonyítékai vannak egy kislány rendkívüli meggyógyulásának körülményeiről, és a következő történetért személyes felelősséget vállal.

Három héttel ezelőtt egy édesanya Párizsba utazott ötéves kislányával. A kislány jobb arcán gyógyíthatatlan daganat volt. Az édesanya azt hallotta, hogy a Rue du Bac utcai kápolnában napjainkban is történnek csodák a Szűzanya közbenjárására, és neki éppen erre volt szüksége. Úgy tervezte, hogy kislányát leülteti arra a székre, amelyen Isten Anyja ült, amikor megjelent Labouré Katalinnak, s aztán elbeszélget a Szűzanyával úgy, mint egyik édesanya a másikkal.

Az anya és a kislánya zarándokként tértek be a csodás érem-kápolnába. A hatalmas tömegben térdre rogyva törték át magukat egészen a székig, ahol egy elválasztó zsinór állta útjukat.

Az irgalmas nővérek éppen az oltár körül tevékenykedtek. Az édesanya megszólította őket:

A Rue du Bac utcai kápolna főoltára

- Kedvesnővérek, megengednék, hogy a kilányom ráülhessen a székre?
- Kérem, ne haragudjon, de sajnos nem engedhetjük, mert akkor mindenki ezt szeretné, az pedig lehetetlen.

Az édesanya gondosan felépített terve tehát romba dőlt. Ő azonban nem adta fel, más megoldást keresett.

– Nézd csak, a nővérek elmentek – mondta a kislányának. – Bújj át a zsinór alatt, csússz a szék alá, és érintsd meg a helyet, ahol Szűz Mária ült, majd gyorsan térj vissza! De nagyon gyorsan!

A kislányt nem kellett biztatni. Négykézláb odakúszott a székhez, s arcát hosszasan a szék selyemhuzatára szorította. Az édesanya megdermedt. Sok idő eltelt, mire a kislány visszatért az anyjához.

– Hiszen megmondtam, hogy csak érintsd meg gyorsan a széket!

– De anyuka – válaszolta a kislány örömtől sugárzó arccal –, az a Hölgy azt mondta nekem, hogy fektessem a fejem a térdére!

Mire hazaértek Brazíliába, a gyermek teljesen meggyógyult. Az előző leletei és az összes újabb orvosi vizsgálat igazolta, hogy tudományos szempontból megmagyarázhatatlan gyógyulás történt.

Közel a halálhoz

Szeretnénk tanúságot tenni arról, hogyan segített a csodás érem egy súlyosan beteg emberen.

Barátnőnk, a düsseldorfi Evangélikus Kórház főorvosa mesélt nekünk a barátnőjéről, Z. Hel-

gáról, aki súlyos szklerodermiában* szenvedett, ráadásul komoly vérbetegség is gyötörte: nem képződtek vörösvértestei.

A gyógykezelés minden fajtája kudarcot vallott. Hetente háromszor vérátömlesztést kapott, hogy legalább életben tudják tartani. Eredetileg a Dortmundi Városi Kórházban kezelték, ahol már feladták a reményt, hogy meg tudják őt gyógyítani; a Düsseldorf-i Egyetemi Klinika szintén reménytelennek ítélte az állapotát.

Egy egészséges felnőtt ember vére 150–350 ezer trombocitát tartalmaz**. Z. Helga trombocitáinak száma ezerre csökkent, tehát szinte már bármelyik pillanatban számítani lehetett a halálára.

A mi ismerős főorvosunk még egyszer látni akarta a beteget. Egy csodás érmet adtunk az orvosnőnek, amit Z. Helga hálásan elfogadott. Attól a pillanattól kezdve a beteg állapota egyre javult. Egy hét múlva már tolókcocsiba ülhetett, és trombocitáinak a száma százhuszezerre emelkedett mindenféle gyógykezelés, terápia nélkül!

* A szklerodermia a kötőszövetek megbetegedése, amely a bőrt és némely belső szervet támadja meg. A bőrön helyenként a fehértől a liláig terjedő elszíneződések jelennek meg. A megbetegedés a bőr, illetve a bőr alatti kötőszövet megvastagodásával és megkeményedésével jár. A betegség főleg a középkorú nőket támadja meg.

** vérlemezke

Négy hét elteltével még a kórházból is hazaengedték.

Hálásak vagyunk kegyes Szűzanyánknak, s nagy örömmel tölt el a tudat, hogy erőt adott nekünk, és áldását adta ránk a csodás érem által.

Dieken, Mettmann, Németország

A fejsérülés

Tajvan egyik városában, Csungliban történt. Dél-előtt tizenegy óra volt, az egyik óvodában elkezdődött a déli szünet, a gyerekeket hazaengedték ebédre. Néhányan gyalog siettek közeli otthonukba, a többieket pedig kibussszal vitték haza. Az utóbbiak közé tartozott a kis ötéves Csang is, aki a buszról leszállva azonnal futásnak eredt hazafelé. Ekkor történt a tragédia: egy hirtelen felbukkanó motoros elütötte. A kisfiú hanyatt esett, s erősen beverte a fejét. Nagy, nyílt seb keletkezett, amely erősen vérzett.

Kórházba szállították, ahol öt napig feküdt eszméletlenül. Az orvosok mindent elkövettek érte, mégis úgy tűnt, hogy a kisfiú a mély álomból lép át az örök élet birodalmába. Szülei fájdalommal telve nézték haldokló gyermeküket.

– Ha fel is ébredne – mondta az édesapa –, komoly fejsérülése miatt bizonyára élete végéig szellemileg súlyosan visszamaradott lenne.

Amikor missziós társulatunk nővérei felkeresték a kislít, ők is úgy vélték, hogy emberi számítás szerint nincs esélye az életben maradásra. Egy csodás érmet helyeztek a feje alá, és imádkozni kezdtek. S ekkor mintha a gyermek fejét egy láthatatlan kéz érintette volna meg. Megrezdült a szemhéja, kinyitotta a szemét, felpillantott, s boldog csodálkozással nézett a körülötte állókra. A szavai, a beszéde semmi nyomát nem mutatta annak, hogy értelme sérült volna. Csang teljesen felépült!

A szülők öröme leírhatatlan volt. Később az volt a kérésük, hogy gyermekük, akit a Szűzanya ép-ségben visszaadott nekik, keresztelkedjen meg. A kis Csang tehát megkezdte az előkészületeket a szentség felvételére – s reméljük, hogy szülei is csatlakoznak majd hozzá.

*Celestin M. Nardon atya OFM,
ajvan szigetén élő misszionárius*

Az orvosok megállapították,
hogy jól imádkoztunk

Szeretnék elmondani egy történetet, amely velem esett meg. Már nagyon idős vagyok, magas kort értem meg. Vakbélgyulladásom volt. Mivel tudtam, hogy epekövem van, teljesen abban a hit-

ben voltam, hogy a fájdalmakat csakis az epém okozhatja. Végül perforált* a vakbelem.

A kórházba érve azonnal megműtöttek, s ekkor még hashártyagyulladást is diagnosztizáltak. A rokonaimnak azt mondták, kevés esélyt adnak a felgyógyulásomnak.

Nálam volt a csodás érem, s amikor csak tudtam, a Szűzanyához imádkoztam. Egy hét múlva állapotom fokozatosan javulni kezdett, két hét után pedig hazatérhettem a kórházból. A műtét során egy kisebb méretű, rosszindulatú daganatot is találtak, amelyet szintén eltávolítottak.

Két hónap múlva újabb műtétre volt szükségem, mert a vastagbelemen gennyes tályog** alakult ki. Akkor is a csodás érem Szűz Máriaéhoz imádkoztam, s bíztam a Szűzanya segítségében. Öt hét múlva ismét gyógyultan távozhattam a kórházból. Az orvosok csak annyit mondtak, hogy jól imádkoztunk.

Azóta szüntelenül fohászkodom Szűz Máriaéhoz, s ezúton szeretnék köszönetet mondani a Boldogságos Szűzanyának, hogy oly csodálatos módon nyújtotta nekem segítségét.

Tanúságtétel Szlovákiából

* vagyis átlukadt

** Tályog (abscessus): a szövetekben fekvő, gennyel telt üreg (gennyesedés, gennygyülem), ahol a szövetek szétesését fertőzés okozza.

